

Bemærkninger til forslaget

Den urimelige afgift på arv må fjernes.

Arveafgiften har siden 1922 været et tydeligt bevis på statens dobbeltbeskatningspolitik. Arvinger betaler ifølge loven et grundbeløb samt en variabel procentdel varierende fra 32 pct. til 90 pct. af værdierne i boet.

Afgiften rammer alle, der arver. Det uacceptable ved afgiften er, at selv om afdøde er blevet flået i skat hele livet, slipper arvingerne ikke for, at der betales afgift af arvets værdi.

Statens provenu fra afgifter på arv og gaver har i flere år ligget nogenlunde konstant på 2 milliarder kr. Der er derfor ikke tale om en væsentlig nedgang i det offentlige indtægtsgrundlag.

Hvis udvalgsbehandlingen viser, at det af den ene eller anden årsag ikke kan lade sig gøre at afskaffe afgifterne fra og med skatteåret 1995, er forslagsstillerne åbne over for, at der i stedet kan blive tale om en afvikling over en kortere årrække.

Det skal kort bemærkes, at når dette forslag fremsættes som beslutningsforslag og ikke som lovforslag, skal det ses med baggrund i, at skatteminister Ole Stavad offentligt har tilkendegivet, at regeringen vil fremsætte en samlet revision af arveafgiftsloven.

Skatter generelt

Forslagsstillerne er af den opfattelse, at skatter fratager mennesker den personlige frihed; jo større og flere skatter, jo mindre personlig frihed. Hvis man ønsker størst mulig personlig frihed, er det naturligt at samtlige skatter reduceres mest muligt.

Forslagsstillerne mener, at skattepolitikken skal sikre, at den kraftigt reducerede offentlige sektor kan finansieres med færrest mulige tvangsopkrævede skatter og brugerbetaling, men også have som mål, at de få nødvendige offentlige udgifter i størst muligt omfang finansieres gennem frivillige bidrag.

Det er nødvendigt, at staten opkræver skatter eller afgifter til finansiering af de politisk bestemte opgaver, som staten og det offentlige skal udføre. Betingelsen for kraftige skattelettelser er derfor politisk vilje til at nedbringe de offentlige udgifter tilsvarende.

Men selv om der er tale om politisk bestemte opgaver, der dermed skal finansieres over de offentlige budgetter med skatteindtægter, er det ikke nødvendigt, at de organer og institutioner, der skal udføre opgaverne, er offentlige. Der kan i meget vid udstrækning udliciteres opgaver fra det offentlige til privat varetagelse.

Skatter ødelægger samfundsøkonomien og de enkeltes privatøkonomi, da skatterne virker som tyveri over for den enkeltes privatøkonomi. Hvis samfundsøkonomien skal forbedres, er det nødvendigt at reducere skatterne mest muligt.

Spørgsmålet om skattelettelser er snævert forbundet med den offentlige sektors udgiftsbehov. Jo større de offentlige udgifter er, jo større må indtægterne (skatterne) nødvendigvis være.

Bygninger og godser

Mest absurd er afgiften på bygningers værdi. Senest blev der lørdag den 11. december 1993 i DR's udsendelse »Gode, Guld og Gæld« peget på problemet for blandt andre godsejeres arvinger. Landbruget er i forvejen trængt, men arvinger til godser skal slippe mellem 32 pct. og 90 pct. af den vurderede værdi i afgift til staten.

Et eksempel kunne være et gods til en vurderet værdi på 50 mio. kr. Her ville en søn skulle af med ca. 15,9 mio. kr. til staten ved overtagelsen. En udefra kommende arving, hvis der ikke findes én i familien, ville derimod skulle af med ca. 44,8 mio. kr. Det vil sige, at arvingerne tvinges til at låne uhyggelige summer for at kunne få arven. I mange tilfælde skal der endvidere lægges flere millioner kroner oven i selve arvelånet, idet der ofte er restgæld fra tidligere ejeres lån i forbindelse med deres arveafgiftsbetaling.

Godserne er ikke »kapitalistiske« hjem for nogle få, men nationale monumenter fra tidligere tider. Når godserne står og forfalder, er der tale om et direkte kulturelt/historisk forfald, idet mange af de nationale klenodier netop er hjemmehørende på godserne.

Hvis Danmark fortsat skal have de kulturminde, som de store godser og herregårde rent faktisk udgør,